

Haghespel

Het blad voor en dóór het Haags amateurtheater

Jaargang 11, nummer 5, juli 2016

In dit nummer:

Van de redactie	2
Uit het circuit: Wie is... Melanie Westdijk?	3
Strip: 'Amateurs!'	5
HVA nieuws	5
Gezien: Het vergeten leven van Elsa Klein	6
Gezien: De mensenhater	8
Biigelo(v)of(ig)	9
Gezien: De verschrikkelijke moeder	10
Repertoire uitgelicht	11
Gezien: HVA Dialogenfestival 2016, een verslag	13
Aankondiging: Toneelcom- petitie 2016-2017	16
In memoriam: Jim Keulemans	16
Gezien: As you like it	17
Gezien: Festen	19
De artistieken: Wie is.... Jessica Fuchs	21
Haghenda	23
Binnenkort in het theater	24

Gezien:

Theatergroep Zwarte Weduwe speelde 'Festen' van Thomas Vinterberg

Regie: Jeroen de Graaf, Script: Sytze Schalk

Gezien: 25 juni 2016 in Theater Merlijn te Den Haag

"'t Is nogal een klus om vanavond ceremoniemeester te zijn"

In de schemer van gedempt theaterlicht, blinken de veertien wijnglazen zacht, als een trieste voorbode van wat komen gaat. Want hoewel de titel 'Festen' anders doet vermoeden blijkt het tussen de gangen door alles-behalve feest te zijn.

'Festen', naar de gelijknamige, veelbekroonde Deense film van Thomas Vinterberg, vertelt over meneer Helmer die slechts enkele maanden na het overlijden van zijn oudste dochter, zijn 60^e verjaardag viert. De genodigden komen samen in een prachtig landhuis om dit heugelijke feit met Helmer en zijn vrouw Else te vieren. Ook hun twee zoons, dochter en de aanhang komen het verjaardagsdiner bijwonen, maar ze zijn niet allemaal van plan om er een groot feest van te maken. Christiaan, de oudste zoon, grijpt het feest aan om in het bijzijn van alle familie en vrienden een gruwelijk geheim uit het verleden te onthullen.

Theatergroep De Zwarte Weduwe maakt het zichzelf niet gemakkelijk met een tragisch, glashard en schrijnend stuk als Festen. Toch lijkt de groep te houden van een uitdaging en slaagt er volledig in om er een succes van te maken. De eerste speech van de oudste zoon

vangt aan, start als onschuldige en oh zo blije herinnering, maar brengt het publiek al vrij snel naar het jeugdtrauma van verkrachtingen. Het motief waar alles omheen lijkt te hangen. Hoewel de overige verjaardagsgasten onbewogen aan tafel lijken te zitten, voel je je als toeschouwer ongemakkelijk op je stoel. Juist op het meest ongepaste moment treedt er een fanfare binnen die de intensiteit van die ongemakkelijkheid binnen no time weet te verdriedubbelen. De daaropvolgende stapeling van shockerende speeches, bekentenissen, stil spel tussen broer en overleden zus, en onderlinge dialogen brengen je als kijker dan uiteindelijk bij het antwoord op die oh zo brandende vraag: wat is er in vredesnaam gebeurd?! En als die vraag uiteindelijk beantwoord lijkt, is het de vader die de onschuld speelt en alles zo glashard weet te ontkennen dat je als publiek nog even twijfelt aan de oprechtheid van Christiaan.

Hoewel het diner tot in de donkere uren voortduurt en de gruwelikheden steeds meer waarheid worden, brengt het ontbijt uiteindelijk verlichting en opluchting. Vader is niet langer meer de heerser en bepaler van het stuk, hij is in status afgenomen en wat overblijft is een zielige man. Eerlijkheid duurt het langst, maar vergeving nog langer.

Regisseur Jeroen de Graaf maakt mooie, stilistische en allesomvattende beelden in zijn voorstelling, die de onderlinge relaties perfect weergeven en de sfeer

van een scène op simpele wijze lijken te benadrukken. De spelers lijken allen comfortabel in hun rol, en tekst na tekst volgt elkaar op in een tempo alsof het niet gerepeteerd is. Ja, dat is een compliment. De overige figuren vormen zo nu en dan een Grieks koor dat op een kluitje met hun rug naar het publiek staat en allen in eenzelfde houding de 'ontkenning' nog meer benadrukken. Het toneelbeeld oogt rustig en symmetrisch, met verschillende pannen die zowel links als rechts aan het plafond hangen en een enorme tafel van zo'n vijf bij vier meter. Langs de lengte is er gedekt en in het midden van de tafel, die tevens de kamers boven voorstellen, zit een ingebouwd bad. Het bad dat constant aanwezig is, uitvalbasis voor de overleden rondspokende zus en wat, qua positionering, maar ook qua functie,

centraal lijkt te staan voor het stuk. De muziek is ondersteunend aan de ernst van het stuk en wordt schrijnend wanneer daar dwars doorheen nog eens 'lang zal hij leven' wordt gezongen. Alles klopt en dat maakt dat je als kijker vanaf het begin wordt opgeslokt en pas na de staande ovatie weer zachtjes wordt losgelaten.

Een prachtig, grimmig stuk, waar je eigenlijk bij had moeten zijn. Mochten ze nog in reprise gaan, ga dan absoluut kijken. Maar bereid je er emotioneel op voor, want het wordt zeker geen feestje!

Sheranie Rikkert

(Foto's: Marjon van der Vegt)

